YAZ 2023 SAYI 6

elde

mevsimlik edebiyat dergisi

Çok yollar aştım, varışım hep onaydı.
Bir pusat gibi patlamaya hazırdı soluklarım,
En büyük yaramdı, yıldızımın firâkı.
İntizar ateşi düşerdi bazan yüreğime,
Ekseri düştüğü yeri yakardı.

Bu derginin Aşımın Nesli ile uzaktan yakından alakası vardır.

İzlenim Gün Doğumu, Claude Monet

İÇİMDEKİLER

3 ÖNSÖZ

4 BİLSEYDİM

5 HAYAT İKSİRİ

6 KÜDÜS

7 BİRİNCİ MEKTUP

8 ŞEHİDE MEKTUP

9 15 TEMMUZ

10 BEKLEMEK

11 KISA BİR MOLA

TARZAN 12

BİR KİTAP 14

YAZ DEDİĞİN 15

KİFAYETSİZ 16

YAŞAM SENFONİSİ 17

SONSUZLUK YOLCUSU 18

NEFES 19

OKULUM 20

Salvador Dali/Belleğin Azmi

Vazoda On İki Ayçiçeği, Vincent Van Gogh

EDİTÖRDEN

Şule Bayraktar

KÜNYE:
Sahibi: Asımın Nesli AİHL adına
Okul Müdürü Bünyamin ARAS
Editör: Şule BAYRAKTAR {Yaratıcı Yazarlık Kulübü}
Dergi Yayın Kurulu: Feyzanur SOLAK [12-D], Meryem ÖZYILDIRIM [11-B], Sıla DİRİK [12-B], Hafsa Betül DAĞDELEN [11-B], Mevanur KÜÇÜK [10-B], Ceren ÖNOL [10-B], Eslem Nur GÖKÇE [10-A], Furkan AKİZ [10-C], Veysel Eymen TOKKAYA [10-C], Yusuf Sami HACIOĞLU [10-C], Ezgi DEĞİRMEN [6-B]
Dizgi- Tasarım: Fatih Sezer
İletişim: [eldedergi.gmail.com]

Tüm hakkımız Asımın Neslinde saklıdır. Kaynak göstererek alıntı yapabilir, satır altlarını renkli kalemle çizebilir, yanında kahve çayla fotoğrafını çekebilir, sosyal medyada paylaşabilirsiniz.
Çünkü paylaşmak güzeldir...

ÖNSÖZ GİBİ

Merhaba,
Sensiz buraların hiç tadı yok biliyor musun? Okul dediğin öğrenciyle güzel değil midir zaten? Ne bir çocuk sesi bahçede, ne hazırlanan bir proje için koşturan öğrenci, öğretmen, Tübitak, tiyatro, e Twinning, İngilizce yarışmalar, spor müsabakaları, programlar hiçbiri yok. Ben bunlara öyle alışmışım ki yıl boyu pek bir sessiz kaldı buralar. Sensizken sıcak neredeyse zamanı eritiyor, günebakanlar güneşe bakmaya korkuyor, suyun üstünde bile derin bir sessizlik...

Ama sen dinlen. Yeter ki beni ihmal etme. Edebiyat uzakları yakın eder ne de olsa. Yazmak ruhumuzun bir parçası. Yazmak zaman çizgisine sessiz bir dokunuş. Okumaktan, bolca yazmaktan, çizmekten, hasılı sanattan uzak kalma.

Bu arada beni okuduktan sonra yorumlarını benim e-mail adresime yolla. Bakarsın blog sayfamızda yayımlanır.

DENEME

BİLSEYDİM

Sıla Dirik | 11B

Seccademden kaldırıyorum başımı, belki son defa. Kim bilir, hayatımın bana bahşettikleri belki de son bulmuştur bugün. Kırdıklarım, üzdüklerim, amaçlarım uğruna yüzüne gülümsediklerim veyahut arkasından konuştuklarım görmezler tekrar yüzümü. Onlar yeni bir sabaha uyandıklarında ben açamamışımdır belki de gözümü.

Amel ettiğim kadarını almışımdır yanıma, daha fazlasını değil. Çok değer verdiğim pırlantalarım kalmıştır geride belki. Aman çizilmesin dediğim arabam artık çocuklarıma yadigârdır. Bulduğum her parayı yatırdığım dönüm dönüm tarlalarım; kargaların bir diğer rotası olmuştur, bilemem.

Kalanlarım bana haklarını helal etmişler midir acaba? Arkamda bıraktıklarım 'Ah, ne iyi insandı.' derken sözcükleri öylece ortaya mı dökmüşlerdir, yoksa gerçekten hissetmişler midir söylediklerini? Onlarda güzel hatıralar bırakabilmiş miyimdir acaba? Yavrularım bana dua ederler mi ya da ettikleri dualar bana hayır getirir mi?

Uyanamadığım sabah namazlarım çok darılmamışlardır umarım. Bir hesap başında dardayım, bilseydim böyle mi yapardım!

ŞİİR

HAYAT İKSİRİ

Ezgi Değirmen | 6B

Açılıyor göğün çeşmesi,
Akıyor hayat iksiri.
Kim bilir neyin feryadında
Ağlıyor bulutlar.

Islanıyor toprak,
Çekiyor hayat iksirini.
Söylüyor gök şarkısını,
Hayır, bu bir melodi.

Camın önündeyim,
Kesilmiş elektrikler.
Bakıyorum sokağa
Koşuyor insanlar.

Kapanıyor göğün çeşmesi,
Gülümsüyor güneş.
Rengarenk kolyesiyle
Süsleniyor gökyüzü.

Benim yüzümde bir tebessüm,
Elimi açmış dua ediyorum:
“Ağlasın hep bulutlar,
Bitmesin hayat iksiri.”

ŞİİR

KUDÜS

Feyza Nur Solak | 12D

Bir âlemin sancısı Kudüs,
Göğe açılan ellerin titrek sesi Kudüs,
Seccâdenin üstüne düşen yaşın âmili Kudüs,
Mescid-i Aksa'nın nuruyla parlayan Kudüs,
Zalimin zuhur ettiği Kudüs.

Görüyorum! Başın dik, sessizce ağlıyorsun.
Görüyorum, zalimlerle boğuşuyorsun.
Görüyorum, kuşlarla kanat çırpıyorsun.
Duyuyorum kardeşimin çığlıklarını,
Duyuyorum, kurtuluşun müjdecisi ezanları
Duyuyorum, Aksa'dan Allahu Ekber nidalarını.

Bastıramaz hiçbir bomba sesi, İslâmın sesini!
Tankların altında ezilse de kardeşimin bedeni,
Yaşıyor hala ruhlar! Ebedi!
Kudüs, kanat çırpıyor
Ama etrafında kargalar, yırtıcılar...

Kudüs, haykırıyor ama sağır oluyor âlem bu çağrıya.
Kudüs, yalnız! Kudüs, öksüz!
Kulak verin, Kubbet-üs-Sahra'nın çığlıklarına!
Kulak verin, sessizliğin ardındaki seslere!
Uzanan eller kırılsın mabedimize, kardeşime!
Son bulsun hicran, kavuşalım Aksa'daki secdeye.
Nasılsa zalime zulmünü ödetir cehennemde!

Rahat bırak Kudüs'ü, kirletme pis ellerinle!
Boğuyorsun Aksa'yı, zulmünün vahşetiyle.
Aksa'yı bırakmayız,
Kanlı ellerinize!
Kudüs BİZİMDİR!
Vermeyiz size!

BİRİNCİ MEKTUP

Orhan Bayraktar

Merhaba,

Bu dergi işi iyi oldu. Bana seninle konuşabilmem için bir yol daha. Özellikle de yaz sayısında. Sen varken, adımların çevremde dolaşırken görüşebilmemizin türlü türlü yolları var. Ama yaz farklı, biliyorsun. Araya yıl içinde olduğundan çok daha uzun bir zaman ve mesafe giriyor. Geldiğinde çok daha farklı oluyorsun. Biraz değişmiş, -epey değişmiş- biraz uzamış, biraz kilo almış veya kilo vermiş, sıcaktan kararmış... Sonra ben açılıyorum, kitaplar açılıyor, sen açılıyorsun. Birkaç hafta sonra o ürkek, çekingen halinden eser kalmıyor. Sonbahar esintisi önce yaprakları sonra sendeki bu halleri yavaş yavaş savurup un ufak ediyor.

Buralar hep bildiğin gibi, ben hep bildiğin gibi. Belki bilmediğin şeyler de vardır ama lafın gelişi işte. Neyi bilip neyi bilmediğini de bilemeyeceğime göre bu paragrafın giriş cümlesi epey bir anlamını yitiriyor. Olsun. Ne zararı var? Kaç bin kişi, kim bilir kaç bin mektuba bu cümleyi yazmıştır? Sonra aharlı kağıdı özenle katlayıp renkli zarflarla postalamıştır. Hem de bu mektup klişesinin klişeliğini önemsemeden. Biz de öyle yapalım. Neydi? “Buralar hep bildiğin gibi, ben hep bildiğin gibi.” Sıcak. Herkes sıcaktan bahsediyor. Belki senin olduğun yerler de öyledir. Belki değildir. Serin serin denize giriyorsundur veya bir köy evinde esen bir gölgelikte beni özlüyorsundur. –Kabul, çok iddialı bir cümle oldu.- Belki oralar da sıcaktır ve oradaki ahali de sıcaktan muzdariptir. Sıcak kelimesinin üstüne yazla birlikte bu kadar fazla gidilmesi beni hep üzmüştür biliyor musun? Özellikle de bu coğrafyada. Oysa ne güzel kelimedir sıcak. Cana yakın, samimi, sevecen, pek çok çıtı pıtı anlamı vardır. Yaz gelince işler değişiverir. Samimiyet yerine kavurucu, yakıcı, bunaltıcı kelimeleri alır. Olsun. İhtiyarlar kahveden eve gidebilmek için bir iki saçak gölgesinde ellerindeki mendillerle terlerini silecek, güneş iyice tepede olacak, domatesler kızaracak, incirler ballanacak, ekinler hep sıcakla içlenip olgunlaşacak, sıcakla sararacak. Harman vurulacak -hala bu işlerle uğraşanlara selam olsun- buğdaylar öğütülüp unundan dumanı üstünde ekmek olacak. Ve mevsim değişmeye başladığında Elde’nin güz sayısına doğru yine görüşeceğiz. Kim bilir kaçıncı sınıf olacaksın? Belki aramıza yeni katılanlardansın. Yazın ürkek koridorlarımda dolaşıp “Acaba hangisi benim sınıfım?” diyenlerdensin. Hep birlikte yeni bir sınıfa, yeni yüzlere, dostluklara, öğrenmelere, şiirlere, okumalara, yazmalara merhaba diyeceğiz.

Buralar hep bildiğin gibi, ben hep bildiğin gibi. Peki, sen nasılsın? Yaz bana, hatta uğra. Bahçemde kıyıya köşeye çekilmiş gölgeliklerim var.

MEKTUP

ŞEHİTLERE MEKTUP

Tunahan Emik | 8C

Sözüm Yolları Bir, Amaçları Bir İkizler Ahmet ve Mehmet ORUÇ' a:

Anneniz sizi pamuklara sararken, sizi birbirinizden ayırmazken, koklamaya doyamazken bir temmuz akşamı uçup gittiniz. Uçtuğunuz yer buralardan uzak, ne kadar yükseğe çıksak, bulutları aşıp gelsek yine de göremeyeceğiz mertebenizi. Demek ki o şehadet şerbeti öyle güzel ki ne en tatlı bal veriyor o tadı ne de en sevdiğiniz yemek. Gülerken bir ağlarken bir, koşarken de düşerken de bir olmayı birlik olmayı öğretmiş bu hayat size. Kaderiniz hep aynı yollardan geçiyormuş. Dağlı yolları beraber tırmanmış, çiçekli yollardan beraber yürümüşsünüz. Aynı gökyüzünün altında ülkemiz için emek verenlerden, önce vatan diyenlerden olmuşsunuz. Kaderleriniz aynı günde doğup aynı günde ölmek üzere yazılmış. Lakin buna ölmek denmez çünkü şehit olmak vatan için yeniden doğmaktır, unutulmamaktır. Vatan diyerek çarpan kalpleriniz daima kalplerimizde atmakta.

Sözüm 15 Temmuz' da Şehit Olan Tek Öğretmen Yusuf ELİTAŞ' a:

Öğrencilerinin kalbine nakış gibi ilmek ilmek ne kadar güzel işlemişsindir vatan sevgisini. Görevini aşkla yapmış, yeri geldiği zaman da vatan görevini yerine getirmişsin. Arkanda bırakmak zorunda kaldığın çocuklarını düşünmüşsündür önce. Demişsindir ki: "Bensiz ne yaparlar?" Sonra aklına şimşek gibi çakan başka bir soru gelmiş olmalı: "BİZ vatansız ne yaparız? Benim çocuklarım ve tüm yurdun çocukları..." Ne kadar da gurur verici bir unvana sahipsin: Şehit olan tek öğretmen. Yurt her ne kadar işgal edilmeye çalışılsa da sen ve senin gibi nice öğretmenler, içinde öğretme aşkını taşıyanlar cananlar için canlarını ortaya koyacaklardır.

Cananlar İçin Canını Ortaya Koyan 15 Temmuz' un Aziz Şehitleri, sözüm size:

Güneş yine doğuyor; yağmur dinince, gökkuşağı rengârenk ışıltılarıyla gülümsetiyor yüzümüzü. Kafamızı kaldırıp gökyüzüne bakınca dalgalanıyor şanlı bayrağımız. Bu dünyadan gitseniz bile kalbimizde bayraktaki ay ve yıldız gibi ışıl ışıl parlıyorsunuz. Sessiz geceyi savaş sesleriyle boyayan düşmanlara karşı dik duruşunuz, iman dolu göğsünüz sayesinde susmasına izin vermediğiniz ezan sesleri hala duyuluyor vatanımızda. Öğrenci, öğretmen, asker, doktor, işçi, anne, baba, dede... Vatanın dört bir yanında görevi her ne olursa olsun; ister genç, ister yaşlı hepimiz bir olup birlik olup vatanımızı koruyacağız. Gözünüz hiçbir zaman arkada kalmasın. Huzurla uyuyun ve son olarak şu anlamlı dizeleri eklemek istiyorum:

''Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır;
Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır.''

ŞİİR

15 TEMMUZ

Mustafa Urfalıoğlu | 12D

Vatan, millet sevgisi imandandır,
Şiarıdır Türklüğün.
Hep birlikte çarpınca yürekler
Ne top dinler ne tüfek.

Bin yıldır İslam'a bayraktarlık yapmış bu millet,
Başına gelince musibet,
15 Temmuzlarda gösterir kendini,
Kabul etmez zillet.

Tarihini bilene, Türk tarihi
Doludur destanlarla.
Malazgirt, Çanakkale, Sakarya
Tarih boyu analar yas tuttu gururla.

DENEME

BEKLEMEK

Belinay Yalçın | 10A

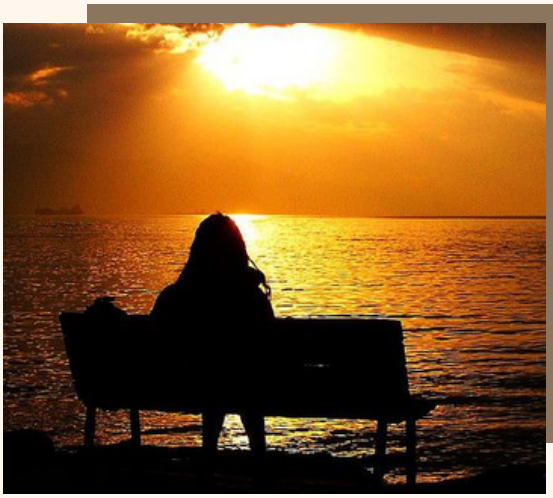

Bahsetmek istediğim konu" ilham". "İlham gelmiyor, ilham gelmesini bekliyorum." gibi sözleri çok duyarız öyle değil mi? Ne ki bu ilham? Kimisi yağmur sesinde ilham geldiğini söyler, kimisi mum ışığında, kimisi de benim gibi müzik eşliğinde... Aslında düşününce ilham "Şimdi geleyim veya şuan gelmeyeyim." diyen bir şey değil. Ne canlı, ne de cansız bir varlıktır bahsettiğimiz şey. Bana kalırsa ilham diye nitelendirdiğimiz bu durum kendimizi kısıtlamaktan başka bir şey değil. Kendimizi neye inandırırsak o olur. Bu da ilham diye nitelendirdiğimiz olayın psikolojik olduğunu gösteriyor bence. Kendimden örnek vermem gerekirse: " Müzik dinlemeden yazı yazamam ben." düşüncesini kendimde kalıplaştırdığım için müzik olmadan yazı yazamıyorum daha doğrusu yazamadığıma inanıyorum. Aslında istesek her durum ve ortamda çok güzel şeyler ortaya çıkarabiliriz. Önemli olan ona inanmak ve istemek. Hayat da böyle değil midir zaten? Engel diye gördüğümüz şeyler kendi kafamızdaki kalıplardan başka bir şey değildir. Umarım hepimiz o kalıpları kırabilir ve hayatımızı aslında kendimizin zorlaştırdığını anlayabiliriz.

DENEME

KISA BİR MOLA

Eslem Meryem Arık | 6A

Kavurucu sıcaklarına rağmen en güzel mevsim yazdır bence. İnsanlar daha hareketli, çocuklar daha cıvıl cıvıldır. Parklar çocukların neşeli kahkahalarıyla dolup taşar.

Yaz , çocukların yorgunluklarını attığı; arkadaşlarıyla, yakınlarıyla zaman geçirip eğlendiği en güzel zamandır. Hatta oyun ve eğlenceden ibarettir desem abartmış olmam sanırım. Hele bir de denize gidebiliyorsak değmeyin keyfimize.

Yaz bana kocaman bir meyve sepetini anımsatır. Çünkü en güzel meyveler yazın oluyor. Bu mevsimde evlerde karpuz eksik olmaz. En sıcak günlerde bile bir dilim karpuzla içimiz serinler. İncir, üzüm, kavun, şeftali, erik, kayısı, kiraz, çilek ... daha ne olsun. Sepet doldu bile. Bunların yanında bir sürü sebze de tabi sofralarımızda yerini bulur.

Yaz, tüm yorgunluklara verilen kısa bir mola gibidir. Hem geçmiş dönemin yorgunluğunu atar hem de yeni döneme hazırlanma ve yenilenme şansı buluruz. İnsanlar yorgunluklarını atmak için bu güzel mevsimi bekler, fırsat buldular mı denizlere, havuzlarda, serin derelere kaçarlar.

Yazın tüm güzelliklerini yaşamak dileğiyle...

MASAL

TARZAN

Fatma Meryem Sarıçiçek |MEZUN

Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar: Ya biri yolculuğa çıkar ya da Asımın Nesline yeni bir öğrenci gelir. Benim için ikisi de geçerli.

Asra yemin olunan zamanın birinde insanlardan, arabalardan, şehrin göbeğinden uzak bir ormanda yaşayan bir Tarzan varmış. Ailesi ve akranları gitme dedilerse de kimseyi dinlememiş. Aslında çok da müptelası değilmiş bu ormanın. Uzaklaşayım da o bana yeter diye düşünüyormuş. Her şeyi zamana bırakıp izlemeye başlamış. Sadece izlememiş canım. Su, ateş, barınacak yer bulması lazım. Ormanda yaşamak kolay değil. Hele böyle disiplinli bir ormanda. (Evde bu hayatı denemeyiniz!) İlk adımını attığında Tarzan'ın birden gözleri kamaşmış. O parıltılı hayattan eser yokmuş. Bir sistem var, herkes harıl harıl çalışıyor. Kimse de şikâyetçi değil. Anlamlandıramamış. Soldan orman perileri dürttüğünde "Acaba haklılar mı, buraya ait değil miyim?" diye düşünmeden edememiş. Tabii geri dönüş zor. Nakil işlemleri zaman alıyor haliyle.

Gel zaman git zaman ayak uydurmaya başlamış. Kuşların şakımasıyla kalkar, ağaçkakanın delici sesini duyunca avlanır, kurbağalar vıraklayınca yıkanır, çitalar koşunca saklanır, karıncalar tezgâhı toplayınca da uyurmuş. Karıncalar bile çalışmıyor ben niye ayakta kalayım, dermiş. Her şeyden memnunmuş artık. Ta ki kutuplardaki buzullar eriyip, korona hastalığı taşıyan sinekler ormanı istila edene kadar. Bir orman yılı bütün halk karantinaya almış kendini. Zavallı Tarzan kaderine küsmüş biraz. Her şey tam da tıkırındayken olacak iş mi?

devamı var ∨

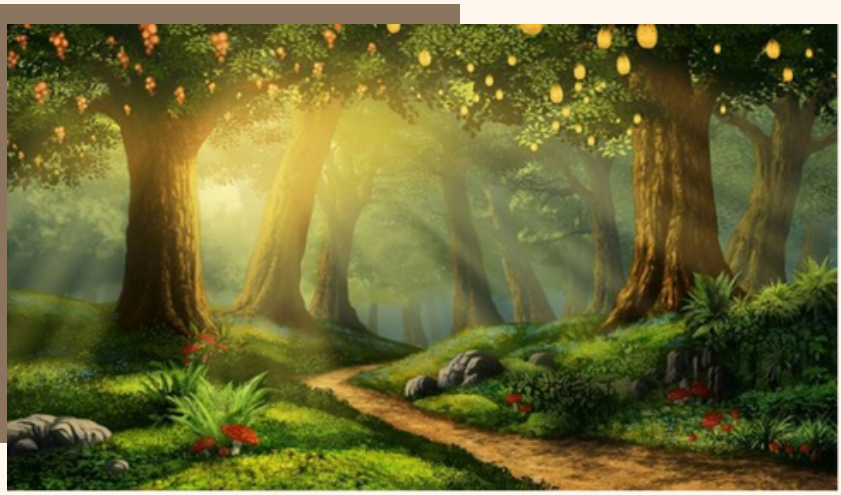

TARZAN

Fatma Meryem Sarıçiçek |MEZUN

devamı v

Bazen canı sıkılır; orman tabanına inmenin yasak olduğu vakitler, zürafaların boyuyla dalga geçmek için fırlar ama çekirge muhafızlardan kaçamazmış. Muhafızlar da ona yabani ot yolma cezası verirmiş. Bu süreçte sürekli kabuğunda düşünmüş ve hiçbir şey yapmamış. Kendini “İyi ki telefonum yok, olsaydı düşünmeyi bile unuturdum” deyip teselli edermiş. Salgın bitmiş, doğa ana sıcak güneşiyle tüm canlıları selamlamış. Bu monoton günlere binaen artık deli dolu olup gamsız bir hayat sürmeye karar vermiş Tarzan. O kadar boş vermiş ki sanki ilerde Orman Halkı Kabul Sınavına dedesi girecekmiş gibi.

Tabii tasasız günler çabuk geçer. Sınav zamanı yaklaşmış. Eğer ki geçemezse memlekete dönmek zorunda kalırmış. “Ya Hak” deyip işe koyulmuş. Anne kuşu izleyerek yavruları için ötelerden getirdiği solucanı görüp ‘fedakârlığı’, balıkların hep birlikte hareket ederek büyük balıklardan nasıl kurtulduğunu görüp ‘birlik-beraberliğin gücünü’, bir de yan komşunun açık kalan televizyonundan penguenlerin yumurtalarını o zorlu şartlarda nasıl koruduğunu görüp ‘değer verilmeyi’ öğrenmiş. Her deliğe, kayaya, yaprağın altına bakmış ve bunca zaman bunları öğrenmek için burada yaşadığını fark etmiş. Sınavı geçmiş ama içi rahat değilmiş. Bu ormana geldiğinde kafasında pek de hayal yokmuş, sadece zorunluluktanmış. Ama şimdi bir amaç edinmiş kendine. Hayat ve öğrendikleri ona bu misyonu katmış. Mesela artık günde beş vakit evinin önündeki yaprakları süpürüyormuş. Ve daha nicesi...

Bütün halkı toplamış. Artık gitmesi gerektiğini, onu bir yerlerde birilerinin beklediğini ve onlara yardım etmek istediğini söylemiş. Tüm orman halkı onu sevgiyle kucaklamış. Tarzan’ın iç dünyası ilk defa huzur bulmuş. Artık kadim bir amacı varmış.
Tabi ne olacağını bize zaman gösterir. En başta yemin ettiğimiz zaman...

BİR KİTAP

Tuana Vural | 10A

Merhaba Değerli Okuyucular,
Ben Asımın Nesli İmam Hatip Lisesi 9/A sınıfı öğrencisi Tuana. Sizlere okulumuzun Elde dergisinin yaz sayısı için, okuyup çok beğendiğim, Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna eseriyle ilgili bir inceleme hazırladım.
Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali'nin 18 Aralık 1940 tarihinde "Büyük Hikaye" başlığı altında 48 bölüm olarak yayınladığı romanıdır. Etkileyici kitabımız Sabahattin Ali'nin en çok bilinen kitaplarındandır. Kitabımızın başkarakteri olan Raif Efendi, hep başkalarına boyun eğerek onların istediği gibi yaşayan bir kişiliğe sahiptir. Fakat bu özelliği bir gün hayatını umulmadık bir şekilde değiştirmiştir. Bu değişim onun hayatını nasıl etkilemiştir?

Raif Efendi'nin babası, onun Berlin'e gidip çalışmasını istemiştir. Tabi siz de Raif Efendi'nin verdiği cevabı tahmin edersiniz, Raif Efendi bu isteği kabul edip Berlin'e gitmiştir.
Başkalarının istekleri bizim için emir niteliğinde olduğunda bu hayatımızda hem olumlu hem de olumsuz sonuçlar doğurabilir. Bizim kendimize özgü fikirlerimiz vardır ve bu fikirler başkalarının fikirlerinin tesiri altında kalırsa özgür olarak nitelendirebileceğimiz fikirlerimiz kalmaz. Bu fikir karmaşası sonucunda alınan kararlar doğrudan olmasa da dolaylı olarak bizim verdiğimiz birer karar niteliği taşır. Günün sonunda bu kararlar istemediğimiz sonuçlar doğurursa bu bizim kendimizi suçlu hissetmemize ve daha yanlış yerlere varmamıza neden olabilir. Raif Efendi'nin kendi fikirleri varken başka fikirlerin tesiri altında kalması onun düşüncelerini ve isteklerini köreltmiştir.

Raif Efendi Berlin'de parklar, sergiler ve türlü türlü yerler gezer. Ve bir gün sergide hayatını kökten değiştiren Maria PUDER ile -Maria PUDER' in oto portresine hayranca bakarken- karşılaşır. Utangaç olan Raif Efendi Maria'nın yüzüne bakamaz ama sonra yüzüne bakamadığı Maria'ya adeta vurulur. O utangaçlığına rağmen bunu sürekli Maria'ya hissettirip dile getiren Raif, Maria'dan sürekli olumsuz cevap alır. Ama bu olumsuz cevaplar Raif'i yıldıramaz. Maria hastalanır ve Raif ona çok güzel bir şekilde bakar. Ve Maria da ona aşık olur. Aslında Maria Raif'e değil onun merhametine aşık olmuştur.

Bence bir hedefimiz ve isteğimiz varsa o hedefe ulaşana, bir sonuç alana kadar; ne yaşarsak yaşayalım asla vazgeçmemeliyiz.

Raif ve Maria birlikte mutlu bir yaşam sürerken Raif'in ansızın aldığı bir haber hikayelerini yarıda böler. Raif babası öldüğü için memleketine gitmek zorunda kalır. Raif ve Maria devamlı olarak mektuplaşırlar. Maria Türkiye'ye gelecek ve evleneceklerdir. Tabi bu süreçte Raif'in kimseye düşüncelerini söyleyememesi akrabaları tarafından babasının mirasından mahrum bırakılmasına yol açacaktır. Yani Raif göz göre göre yoksul kalmıştır. Bir yandan da Maria'nın mektupları kesilince yine başkalarının isteğiyle biriyle evlenip yine başkalarının isteklerine göre bir yaşam sürecektir. Oysa Maria geçirdiği hastalıktan dolayı hayatını kaybetmiştir. Raif bunu çok sonra öğrenecektir. Ama ne kadar üzülse de bu onun hayatında pek bir değişikliğe yol açmayacaktır.
Yani Raif, duygu dünyası bu kadar zengin ve güçlü olmasına rağmen dış dünyasında özgüvenden yoksun, "vur kafasına al lokmasını" bir hayat sürer. Yazarımız onun günlüğünü(kitabın sonuna kadar yazarımız bu günlükte neler yazdığını merakla tutuşur) okuyana kadar da kimsenin haberdar olmayacağı bu hikaye (tabi kitaba göre), acaba sizin zihninizde neleri canlandırdı? Ayrıca yazarımız bu günlüğü alıp okumayı nasıl başardı dersiniz?

DENEME

YAZ DEDİĞİN

Kübranur Güzel | 11B

Yaz dediğin denizin; burnuna çarpan kokusu, gözlerini yakan tuz, güneşin tenine dokunuşu, rüzgarın sıcak esintileriyle saçlarına dolanışı, dondurmanın serinletişi, o sıcak havanın tadıdır. Yaz dediğin baharın bitiminin gözle görülür geçiliş hazzı, yaz dediğin dalgaların seninle oynayışı, yaz yağmurlarının seninle alay etmesidir. O sıcak akşam sohbetleri, o güzel gece yürüyüşleri, hepsi. Bütün maddi ve manevi sıcaklıklar yazla gelir. Yaz, her yazarın yazısında kahramanın bitmesini istemediği zamanların adıdır. Yaz sevincin, değişimin, öğrencinin ferahlamasının adı mevsimlerin de bercestesidir.

ŞİİR

KİFAYETSİZ

Mevanur Küçük | 10B

Sevilmeyi beklerken beklemeyi sevmişiz
Öyle sevmişiz ki:
Sevmeyi sevmişiz,
Sevgilinin sevdiklerini sevmişiz,
Sevilmeden sevmişiz.
Öylesine sevmemişiz,
Yarın için de sevmişiz,
Onsuz geçen düne sitemli.
Bugün de düne ithafen sevmişiz,
Oysa bazen sevmek yetmiyormuş.
Kanı deliye zordur beklemek,
Oysa beklemek, sevmek fidanının can suyuymuş.
Ama bazen beklesen de gelmiyormuş,
Sana Hasret Kaldım.
Yanıma kalansa: Anılar
Çaresizliğimdir her kelimem,
Mürekkebimden akan.
Seni aklıma getiren şarkılar
Bizi eski günlere götürseler ya...

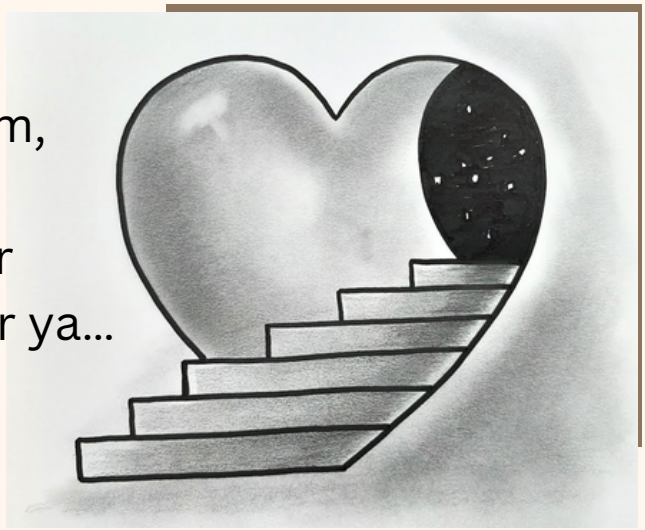

DENEME

YAŞAM SENFONİSİ

Ezgi Değirmen | 6B

Ay ışığının yetersiz kaldığı o loş geceyi bir çocuk gibi sessiz ama bir o kadar ışıltılı gök gürültüleri aydınlatıyordu. Gök gürültüleri yanıp söndükçe o gri hüzünlü bulutlarda yitip gidenlerin siluetleri kendini belli ediyordu.

Gökyüzü sarılı turunculu elbisesini çıkarmış, yerine kadifeden yıldızlarla süslenmiş, siyah yas elbisesini giymişti. Rüzgârın uğultusu o sessiz geceyi bölüyor, adeta çığlık atıyordu. Her şimşek çaktığında tepedeki ağaçlar bir savaşçı gibi gölgelerini çarpıştırıyordu. Tepenin tam ortasında yaşlı çamların arkasında beyaz bir bina duruyor, eklemeli bölümleriyle bir kaleyi andırıyordu. Gök gürültülerinin ışığı kırık camların arasından geçerek beden bulmak isteyen ruhlar gibi etrafa yayılıyordu. Yağmurdan kaçmak ve bir an önce evlerine ulaşmak isteyen o aceleci insanlar bana yalnızca karartıları anımsatıyordu. Sokak lambaları, uzayın karanlığındaki bir yıldız gibi, göze çarpan ama etrafına yararsız ışıklar saçıyordu. Birdenbire bir sessizlik oluyor, yoldan geçen arabaların sesi bu sessizlikte hayat buluyordu. Balkona asılan çamaşırlar bana kısa bir süreliğine rüzgârda savrulan siyah pelerinli yaratıkları hatırlatıyordu. Uzaklardaki rüzgâr güllerinin kırmızı ışıkları yanıp sönüyor, o kapkaranlık geceye hayat veriyordu.

Bebeğini uyutmak isteyen annenin o tatlı ninnisi gecenin karanlığında yankılanıyor, ardından tekrar geldiği yere sessizliğe gömülüyordu. Sonra tüm bu sesler birleşiyor ve yaşam senfonisini haykırıyordu. Bense bu karanlık gecede pencerenin önünde gri bulutlardaki yitiklere el sallıyor, bu yaşam senfonisinin nasıl başladığını düşünüyordum.

ŞİİR

SONSUZLUĞUN YOLCUSU

Feyzanur Solak| 12D

Çok yollar aştım, varışım hep onaydı.
Bir pusat gibi patlamaya hazırdı soluklarım,
En büyük yaramdı, yıldızımın firâkı.
İntizar ateşi düşerdi bazan yüreğime,
Ekseri düştüğü yeri yakardı.

Şeb-i yeldaydı her gecem ve kulağıma "durmak" üflenmemişti henüz.
Ben bir yıldızlı malihulyaya ram olmuştum,
Olmazlara pervasızdı hayallere sığınan gündüz.
Geceler vakurdu ama nihandan bir yağmur vardı düpedüz.

Dikenler tuğyan ediyordu ayağıma, lakin
Devenin ağzındaki kaktüs kadar tatlıydı.
Kan kokusu geldikçe burnuma, bir serçe onun tarifsiz ıtırını taşırdı.
Battıkça batsın isterdim, sana viran olan ayağıma ayağıma dikenler,
Batsın ve ruhumu ruhuna iliklesinler...

Giryemdi, çölün ortasında sonsuz su kaynağım,
Ben ise kana kana içtiğim bakışlara aldandım.
Bilsem de hakikati, sendin doyamadığım serabım.

Nefhasından dokunan örtü ve buz kesmiş deri...
Gündüz handanıyla yarışan güneş,
Mehtaba onu anlatırdı geceleri...

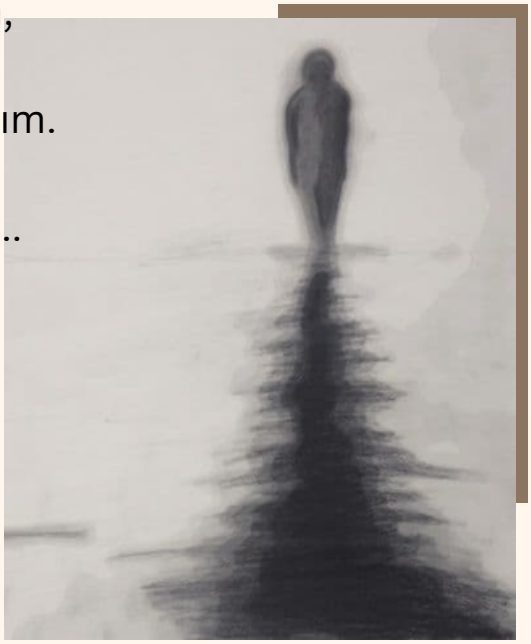

NEFES

Meryem Özyıldırım| 11B

Derin bir nefes al,
Kucak aç sırtındaki ince çizgilere,
Bileğindeki kelepçelere, yüreğindeki lekelere
Sancılarla geçen koca bir ömre.

Nefes al yavrucuğum,
Sil iltihabını yaralarının, üzerini sar
Canilere bir alkış kopar,
Seni merhemlere muhtaç bıraktılar.

ŞİİR

OKULUM

Muhammet İlyas Gök | 6D

Eylül'de başladı okullar
Eğlendi hep çocuklar
Türkçe Matematik ve tüm dersler
Çok çalışarak geçti günler.

Yaramazı uslusu,
Çok çalışanı, az çalışanı
Hepimiz gayretliyiz
Ödev sözlü yazılı, deneme
Çok emeğimiz var hepsinde

Bayramlarla ara tatiller
Derken geçiverdi günler
Bütün öğretmenlerimize teşekkürler
Herkese iyi tatiller.

Asımın Nesli

Anadolu İmam Hatip Lisesi

Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu

/asiminnesliaihl /asiminnesliihl /AsiminNesliAİHL

www.asiminnesliaihl.meb.k12.tr